

Mem.

Ogenj je poslal, ki segel
Pokoršč mi je v kosti;
Mrežo nogi je prepregel,
Da obrača se, beži.
Hôtel je, da sem tamán,
Tožen, zapuščen ves dan.

Nun.

Jarem grehov moj vzbujeni
V rokah je njegovih zvit,
Naložen na rame meni;
Oslabljen sem in pobit.
Dal me v roke je Gospod,
Da ne pridem sam odtod.

Samech.

Vzel mi siné je češčéne,
Moč mi njihovo zavrl,
Čas poklical zoper mene,
Vse izvoljence zatrl.
Zmela Judi hčer kot sok
Sila je Njegovih rôk.

Ain.

Tožim torej zdaj s solzámi;
Kdo mi potolaži jók?
Vzdihovati mi je sami
Porodniči brez otrok,
Rosni od obilih srag,
Ker premagal je sovrág.

Phe.

Sijon stéga roke svoje,
A tešitelja ni zanj
Bog pozval je vražne roje,
Da prežé okoli nanj.
Grad Jeruzalem stoji
Ves zamoke! od krvi.

Sade.

Vse pravice vir Gospod je,
Jaz upornik sem pred njim.
Poslušajte vsi narodje
In poglejte, kaj trpim.
Mojih zbor sinov, hčeri
Zre v temino sužnjih dnij.

Qoph.

Zval prijatelje sem svoje
A prevarali so me.
Svečenike, starce moje
Smrt pobrala mi je vse,
Ko jedij so si iskali,
Da bi dušo okreščali.

Reš.

V meni glej srcé drhteče,
Stisko mojo glej, o Bog!
Duša v prsih mi trepeče
Poln bridkostij sem in tog.
Po deželi meč divjá
Ljudstvo smrt mori domá.

Šin.

Čuli so me, da vzdihujem,
Nihčé me ne teši, Bog.
Vsi sovrági se na ptujem
Mojih veselé nadlog.
A pripravil bodeš dan,
Ki mi bol zacéli ran.

Thau.

Zlò se njih Ti razodéni
Vse potrgaj ž njih, kot s trt,
Kot si se obral na méni
Maščevaje greha smrt.
Tožen je srcá izraz,
Mnogo namreč vzdiham jaz.

Anton Medved.

Večerno zvonjenje.

V	ečerno zvonjenje po pláni zvení,	Kakó je bil srečen! . . . A časi hité	Večerno zvonjenje po pláni zvení,
	V ptujini je potnik poslušá,	Večernega nékoč zvonjenja	V ptujini je potnik poslušá,
In	bolj ko poslušá, srcé mu drhtí,	Nakrát ni umelo več njega srcé,	Zakaj ob teh glásih srcé mu drhti,
	In v prěšlost zataplja se duša.	Objeto od strastij življenja . . .	In v prsih trepeče mu duša?
V	domovju ob matere krilu nekđaj	Nad dušo mu visel bridkosti oblak,	Ob mátere krilu je dete nekđaj —
	Zvonjenje je slušal tajinsko:	In val jo zalíval je zdvojá —	O, sládkí, presládkí spomini,
Takrát	ob zvonjenju pošíljaló v raj	Tedáj je napótil po svetu korak,	Vi zopet odklépate pótniku raj,
	Molitev srcé je detinsko.	Tam mórda dobóde pokoja . . .	Vi njega ste lek bolečini!

Da bil je nesrečen, to znal je samó,
Zakaj, to biló mu neznano,
A zdaj se odpira mu duše okó,
Zdaj srčno zacéli si ráno!

Večerno zvonjenje po pláni zvení,
Zamaknjen je potnik poslušá,
Iz prsij molitev mu k nébu kipi,
In zopet je — mirna mu duša . . .

Mih. Opeka.